

Φεβρουάριος

Κυριακή 2α Φεβρουαρίου 2025

Ἵπαπαντή τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

(Λουκ. 2, 22 – 40).

Μεγάλη Δεσποτοθεομητορική έορτή πανηγυρίζουμε σήμερα! Εἶναι ἡ Ἵπαπαντή τοῦ Κυρίου. Εἶναι γεμάτη ἀπό θεολογικά νοήματα ὑψηλά καί ὠφέλιμα. Ἡ πενία, ὅμως, τῆς ἐμπειρίας καί τῆς γλώσσας δέν εἶναι εὐκόλο νά τά ἀποδώσει. Ἔτσι θ' ἀρκεστοῦμε σέ ὅ,τι ἡ φτωχή μας σκέψη μπορεῖ νά προσεγγίσει. Καθώς μελετοῦμε τό γεγονός τῆς Ἵπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, βλέπουμε πώς τρία εἶναι τά πρόσωπα πού πρωταγωνιστοῦν, ὁ Χριστός, ἡ Κυρία Θεοτόκος καί ὁ Δίκαιος Συμεών ὁ Θεοδόχος. Ἄν

θέλαμε ν' αποδώσουμε μέ μία λέξη τόν χαρακτήρα τοῦ καθενός ἀπ' αὐτά τά τρία πρόσωπα, θά λέγαμε: συγκατάβαση, ὑπακοή καί προσμονή. Συγκατάβαση γιά τόν Χριστό, ὑπακοή γιά τήν Παναγία καί προσμονή γιά τόν Συμεών.

Ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει μέτρο. Δέν εἶναι ἀρκετό τό γεγονός ὅτι φοράει τήν ἀνθρώπινη σάρκα. Θέλει «κατά πάντα ὁμοιωθῆναι τοῖς ἀνθρώποις». Ἀκόμη καί στίς παραμικρότερες λεπτομέρειες τοῦ ἀνθρωπίνου βίου προσαρμόζει τό Θεϊκό Μεγαλεῖο. Τώρα, σαράντα ἡμέρες μετά τά Χριστούγεννα, ἔρχεται ὁ Σωτήρας μας νά τηρήσει μία διάταξη τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἀπό ἀκρότατη συγκατάβαση. Ὁ Νομοθέτης διαφυλάσσει τόν νόμο, διότι εἶναι Ἐκεῖνος ἀπό τόν ὁποῖο ἀκοῦμε «οὐκ ἤλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἤ τούς προφήτας, ἀλλά πληρῶσαι». Ἔρχεται νά δείξει ποιός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ νόμου. Καί δέν εἶναι δυνατόν νά βρεῖ τόν σκοπό, ἐάν δέν ἐφαρμόσει τόν ἴδιο τόν

νόμο, διότι πάντοτε ἡ χρησιμότητα ἑνός νόμου φαίνεται ἀπό τήν ἐφαρμογή του. Ὁ νόμος λέει πώς ὅλα τὰ πρωτότοκα ἀρσενικά ἀφιερώνονται στόν Θεό. Αὐτό τό λέει, διότι κάποιος ἀπ' αὐτά κάποτε θά γίνει ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής τοῦ λαοῦ Του. Ὁ Θεός ζητάει τὰ πρωτότοκα, διότι ἀπό τή μητέρα πού θά γεννηθεῖ ὁ Σωτήρας δέν θά ὑπάρξει ἄλλο παιδί. Ἄν ἐπρόκειτο ἡ Μητέρα τοῦ Σωτήρα νά γεννήσει καί ἄλλα παιδιά, τότε ὁ Θεός θά ζητοῦσε νά τοῦ ἀφιερώνονται ὅλα τὰ ἀρσενικά παιδιά καί ὄχι μόνον τὰ πρωτότοκα. Τά παιδιά αὐτά ὁ Θεός δέν τά κρατάει κοντά Του, ἀλλά τά ἐπιστρέφει στούς γονεῖς τους. Ὑπάρχει, ὅμως, ἓνα πρωτότοκο, τό ὁποῖο θά ἀφιερωθεῖ ἀποκλειστικά στόν Θεό, διότι θά γίνει ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Αὐτό τό πρωτότοκο δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά πάει στόν ναό, διότι ἡ ἀφιέρωσή του στόν Θεό εἶναι ἀπό πρῖν ἀπόλυτη. Ἔρχεται, ὅμως, ἀπό συγκατάβαση νά ἐκκλησιασθεῖ, διότι ἡ εἴσοδος Του στόν ναό ση-

μαίνει και την επίσημη έναρξη της λυτρωτικής Του αποστολής. Ο Χριστός έρχεται στον ναό για να εκπληρώσει τον Μωσαϊκό νόμο. Η αφιέρωση όλων των πρωτότοκων αρσενικών δικαιώνεται σήμερα, αφού χάρη σ' αυτή την τήρηση του νόμου έρχεται και ο Λυτρωτής στον Ναό, όχι όμως για να αγιασθεί αλλά για να συναντήσει τον Πατέρα Του, διότι, όπως θα πει σε λίγα χρόνια: «έν τοις του πατρός μου δεϊ είναι με». Η συγκατάβαση του Χριστού γίνεται ή αφορμή για τη σωτηρία μας. Δεν είναι, λοιπόν, απλώς μία κίνηση ευγένειας από την πλευρά του Κυρίου αλλά μία ουσιαστική ενέργεια για την έναρξη της λύτρωσής μας.

Στή συνέχεια έχουμε την υπακοή της Παναγίας. «Πάν άρσεν τό την μήτραν διανοϊγον» αφιερώνεται στον Θεό και αγιάζεται από Έκεϊνον. Αυτό λέει ο νόμος. Η Κυρία Θεοτόκος, όμως, δεν έχει ανάγκη να κάνει υπακοή στον νόμο, διότι τό δικό της παιδί δεν διάνοιξε

τή μήτρα της. Πέρασε μέσα από τό σῶμα της και φιλοξενήθηκε στή μήτρα της, χωρίς νά τήν ἀγγίξει και νά τή φθείρει. Χωρίς φθορά και σημάδια κυοφόρησε και γέννησε τόν Λυτρωτή τοῦ κόσμου, δέν ἔχει, λοιπόν, ἀνάγκη νά φυλάξει τόν νόμο τῆς προσφορᾶς. Κάνει, ὅμως, ὑπακοή στίς διατάξεις τοῦ νόμου, διότι ἡ ὑπακοή εἶναι δρόμος ἐλευθερίας και σωτηρίας γιά τήν Παναγία ἀλλά και γιά κάθε ἄνθρωπο. Δέν ὑπάρχει ἐλευθερία χωρίς ὑπακοή. Ἡ ὑπακοή ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τή δουλεία τοῦ ἰδίου θελήματος και τόν ἀπεγκλωβίζει ἀπό τίς ἀφόρητες πιέσεις τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἡ ὑπακοή, ἐνῶ μέ τήν κοσμική λογική φαίνεται ψαλίδισμα τῆς ἐλευθερίας, στήν πραγματικότητα εἶναι ὁ θρίαμβός της. Μέ τήν ὑπακοή σέ πρῶτο πλάνο φαίνεται πῶς ὁ ἄνθρωπος χάνει τήν αὐτοδιαχείρισή του. Στήν ἀληθινή της, ὅμως, διάσταση ἡ ὑπακοή εἶναι ἡ σωστή χρήση τοῦ αὐτεξούσιου, διότι εἶναι ἐλεύθερη ἡ

ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ὑπάκουος δέν ὑποτάσσεται ἀναγκαστικά ἀλλά ἐλεύθερα καί ἐπειδή τό θέλει. Ὁ ἄνθρωπος ἔξω ἀπό τήν ὑπακοή γίνεται θύμα τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἄγεται καί φέρεται σιδηροδέσμιος ἀπό τίς ἐπιθυμίες, τίς κακίες, τά πάθη, τίς ἀπροσεξίες, τίς ἀνασφάλειες, τίς φοβίες καί τίς ἐσωτερικές του διαταραχές. Πολλές φορές ἐγκλωβίζεται ἀκόμη καί ἀπό καταστάσεις πού δέν τίς καταλαβαίνει καί δέν τίς αἰσθάνεται. Μέ τήν ὑπακοή παραιτεῖται ἐλεύθερα ἀπό τά βάρη του καί τρέχει ἀνάλαφρα στόν δρόμο τοῦ θείου θελήματος, πού εἶναι ἀληθινή ἐλευθερία. Ἡ ὑπακοή τῆς Παναγίας δέν εἶναι ἀπλῶς μία ὄμορφη ἀρετή, πού στολίζει τό πανάχραντο πρόσωπό της. Εἶναι ἐσωτερική στάση ζωῆς, πού τήν ἐπέλεξε τόσο συνειδητά καί τήν ἀκολούθησε μέ τόση συνέπεια, ὥστε ἔφτασε σ' ἓνα ἐπίπεδο ἐλευθερίας πραγματικά ἀξιοθαύμαστο. Ἡ ἐλευθερία τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἶναι τόσο με-

γάλη, ὥστε, ἀπαλλαγμένη ἀπό κάθε γήινο δεσμός, καθίσταται ικανή καί ἄξια νά κυοφορήσει τόν ἄχραντο καί ὑπερούσιο Θεό.

Στή συνέχεια ἔχουμε τήν προσμονή τοῦ Συμεών. Ἡ προσμονή τοῦ Συμεών προέρχεται ἀπό μία γνήσια ἀγάπη γιά τόν ἀληθινό Θεό. Εἶναι μία στάση ζωῆς τόσο συγκινητική, πού προσελκύει ἀκόμη καί τήν προσοχή τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι δυνατόν ὁ Θεός ν' ἀδιαφορήσει μπροστά στό ἀνθρώπινο αἶτημα γιά συνάντηση. Ὅταν μάλιστα αὐτό τό αἶτημα συνοδεύεται καί ἀπό τήν προσμονή καί τήν ὑπομονή τόσων δεκαετιῶν. Ἡ προσμονή τοῦ Συμεών εἶναι ἡ στάση ζωῆς κάθε πιστοῦ. Κάθε συνάντηση μέ τόν Θεό εἶναι ἀποτέλεσμα σωστῆς προετοιμασίας καί ἀληθινῆς ἐσωτερικῆς ἀναμονῆς. Δέν εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νά συναντήσῃ τόν Θεό, ἂν δέν εἶναι ἀληθινά ἔτοιμος. Οὔτε τό ἁμαρτωλό περιβάλλον, οὔτε ἡ ἀδυναμία τῆς ἡλικίας, οὔτε ἡ μοναξιά τῆς πίστεως, οὔτε ἡ

ἀβεβαιότητα τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς ἐμπόδισαν τόν Συμεών νά πάρει στήν ἀγκαλιά του τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή τοῦ κόσμου. Ἡ συνάντησή του μέ τόν Θεό γέμισε τόσο πολύ τήν καρδιά του, πού δέν χρειαζόταν πλέον νά κτυπάει. Ἦταν πιά ἕτοιμος νά παραδώσει τήν ὕπαρξή του στήν αἰωνιότητα.

Ἡ συνάντηση κάθε πιστοῦ μέ τόν ἀληθινό Θεό εἶναι μία ὑπόθεση ζωῆς. Κάθε συνάντηση μέ τόν Θεό δέν μπορεί νά τόν ἀφήσει ἴδιο. Κάθε ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο εἶναι μία πρόγευση τοῦ Παραδείσου. Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κουβαλάει στό σῶμα του τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί στίς φλέβες του κυλάει τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφώνεται καί ἀλλάζει. Ἀλλοιώνεται, γίνεται οὐράνιος. Ἡ γῆ γι' αὐτόν ἔχει πολύ μικρή σημασία καί χωρίς ὑπερβολή εἶναι ἕτοιμος νά ψελλίσει: «νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου...». Ἀμήν.